

Μερικοί λέγανε πως ήταν μάγισσα, και πουλάγε βότανα και μαγικά νερά, κ' είχε δολοφονήσει με τόν δξαποδύ! Τα μεσάνυχτα τόν άντά μωνε, λέει, μακρυνά, σ' ένα ξεροτόπια, και πέθανε τις νυχτιές της μη δαυτον, τόν καιρό που ό άντρας της άφηνένε με τα καλάια... Κ' έτσι είχε βγει τό παραμύθι, πως ό Βάγγος ήταν γιός τού Σατανά.

Φορούσε πάντα ένα σκοφόρ ναυτικό, βαλμένο στραβά στό κεφάλι, και μία φανέλλα ναυτικά, ως τό λαμό. Τα μάτια του είχαν, κ' αυτά, τό χρώμα τού σκοταδιού—τό χρώμα της τσιγγάνικης γενιάς του.

Ό ήλιος κ' ή θαλασινή άμυδα του είχαν ψημένα τα μάγουλά του, σά χρυσάρι.

Από μικρό παιδάκι, άγαπούσε τη θάλασσα. Συντροφιά με τούς φίλους του στην ψαρόβαρκα τού πατέρα του, με τα πόδια βουτηγμένα στο νερό, άνάσινε την ειωδιά του, μισοκλεινόντας τα μάτια...

Έτσι πέρασε τα παιδικάια χρόνια, μουσεμένος από την άμυρα, και ψημένος μέσα στό λιούτσι. Σγά-σιγά έβραθε και λίγα γραμμάτια.

Τή Ρηνούλα την είχε δει μέσ' στην εκκλησίτσα, άνημερα τού Προφήτ' Ηλία, να κατεβάνε τα σκαλιάρια με τη μάννα της. Και την άγάπησε τρελλά, μ' όλο τό τσιγγάνικό του πάθος.

Κατά τό συνήθον—την ώρα που ό άλλος ψαρόδεν μάζειουν τί δίχτυα—έλενε, τρι-χ' ή κ' έπιλιτ'ε. Έπασνε τό δρόμο τού χωριού, μέσα στό κόκκινο τό φως τού ήλιου που χατόνανε.

Έκείνη, στις άρχές, δέν τ'εχε κατάλάβει: 'Ηταν παιδί άκόμα και τό μυαλό της δέν πήγαινε σέ τέτα. Κοιτούσε τα παλλήκαρα με μαιια άνοιχτεντα κ' άθωα.

Μιά νύχτα—ήτανε Μάιος κ'άν 'Απρίλης, δε θυμάμαι—είχε κατεθεί με μία φιλενάδα της στό περιβόλι, να κόψει μερικά λουλουδιά. Έκανε πολύ ζέστη, άνεμος καθόλου δε φυσούσε.

Τά δέντρα έστειξαν άκίνητα, κ' ένα άλάσασμο άπότοκο κατέβανε άπ' τις φύλλωσές, με τ' άσημένιο φως τού φεγγαριού...

Όταν ή φίλη της έβριγε, ακούμπησε σιλολογισμένη τό κεφάλι στό κάγκελο, κ' άκουσε τό τραγούδι τού γιωνήν.

Ό Βάγγος ήταν άπόξω, και παραμύνε. Κ' έκει που τό χερόα της, βγαλμένο έξω από τα άδερρα, έπαιξε μ' ένα στάρι, έμισσε ξαφνικά, άπάνου του, έν άντρίκι ζεστό γελά.

Παρά λίγο να βάλει τις φρονές. 'Αλλά ή ή φωνή της, άντί να βγει από τό στόμα, μη-χάρωσε όλόσια μέσ' στην καρδιά της, και την κέρφασε.

Κ' έμειν' έκει, σάν άπολιθωμένη, μέσ' σ' άσημένιο φως τού φεγγαριού, με τα μάτια της μεγάλα κ' άνοιχτά—και την καρδιά της άνοιχτή, έπίσης, σάν άνοιχτό λουλουδι νυχτολουλουδο...

\*\*\*

Η πρώτη τους άντη χαρά δε βστάξε παρά τρεις μήνες. Η μωίρα είναι φθονερή, κ' ό καιρός περνάει.

Όι γειτόνοι κάπι μισοστήριζαν—και μήτ'αν φυλλοί και στού γέροντ' της τ' αιάτα. Δέν τ'όδειχε, μα για κείνον που τόν ήξαιρε, ήτανε φως φανερό.

Κάθε βράδι έβγαινε και παραφύλαγε μ' ένα ντυφεράκι, λέγοντας πως παραμυνεύει κάποιον κλέφτη. Κ' έλεγε ακόμα πως, ένα βράδι, είχε δει κάποιον ίσιου, να σαφραζάεινε στη μάντρα του περβολιού, έναν ίσιου που όταν τόν άντίκρισε, τ'όσασε...

Η Ρηνούλα έλιωνε άπ' τό κακό της.

Όσο πήγαινε, τά πράματα γινότονταν άκόμα πιο στενόχωρα. Πολλά σπάνες ήταν όι φορές που μπορούσε κ' άλλαζε καμιά γρήγορη σουβέντα, μαζί με τό Βάγγο, πίσω άπάνου δέντρο, είτε στη ρεματιά.

Κ' ή μάννα της, τώρα, δέν την παρατούσε βήμα.

Σ' όλο τό χωριό μαθεύτηκε, σιγά-σιγά, πως ό Βάγγος ό φαράς «τάχε ψήσει» με τη Ρηνούλα, την κόρη τού γέρο-Θύμιου...

Και στό τέλος, τό πράμα φανερώθηκε όλότελα.

Μιά γρηιά στρίγγλα, που καθότανε σ' ένα χιμώσιπτο, πίσω από τό σπίτι της Ρηνούλας, πήγε κ' έλεε τού γέρο-Θύμιου πως είχε ιδωμένα έναν άντρα, να μπαίνει μέσ' στό σπίτι του, τη νύχτα.

Αυτό έφτασε.

Ό γέρο-Θύμιος έγινε θηριο. Πήγε σπίτι, άπαξσε τη Ρηνούλα άπ' τα μαλιά, και την ποδοκάλυψε στό πάτωμα!

Τού κάκου έκείνη φρόνιζε πως ήταν ψέματα. Η γλώσσα της γρηιάς είχε για καλά χυστεί τό φα-

μάκι της... Κ' έτσι άρχισαν, για τη Ρηνούλα, μέρες γιομάτες κλάμα κ' άγωνία.

Ό Βάγγος, σ' αυτό τό μεταξύ, πήρε μιάν άπόφαση γενναία. 'Ηξαιρε πως ό μπαρμπά-Θύμιος, με κανένα τρόπο δε θ' άποφάσιζε να του δώσει τό κορίτσι του. Φτωχός και παραπειταμένος, ένα σωστό παιδί τού Σατανά, τί μπορούσε τάχα να έλπίσει άπ' τί στενωπεραλιά τού γέροντ; 'Εντούτοις, για ν' άναπαίρει τη συνείδησή του, έστειλε, κάποιου χωριανό, να του μιλήσει.

Ό γέρονς, μόνο που δέν τόν γαρέμισε άπ' τη σκάλα...

'Ελεγε:

—'Ακουξ έκει; ! Την κόρη μου να γυρέψει αυτός ό ξητιάνος, ό άταίγανος, ό ψωμοζήτης! 'Ακουξ έκει; !...

Η Ρηνούλα κατάπτε τα δάκρυά της, στη γωνία. Και τί μπορούσε να κάνει; Κλεισμένη μέσ' στους τέσσερους τούς τοίχους, σκαμμένη από μάννα και πατέρα, είχε άποφασίσει να πεθάνει...

Τότε, όμως, βεθέκη ένας άγγελος βοηθός—ένας άγγελος σταλμένος άπ' τόν σφάνο—' άδερφάκι της, ένα παιδάκι δεκατέσσερον χρονών, πονετικό κ' άπονηχρόνο—και της λέει:

—Ρηνούλα μου, κάνε κορυάιο! Χτές τό βράδι με βόηξε ό Βάγγος. 'Ηθε και με φίλησε, κ' έτρεμαν τα χερά του, κ' άρχισαμε και κλαίγαμε μαζί... Ρηνούλα μου, δε θέλω να σα-πυραμένη—και τό Βάγγο, έχώ, τόν άγαπά! Μοψάεινε τις πετονιές μου και δε μου χάλασε ποτέ γατίου, σ' ό,τι και να τούλεγα! 'Εγώ δε θέλω νασαι πικραμένη...

Η Ρηνούλα τ'όσφιξε στην άγκαλιά της, και τό καταφίλησε.

Κι' από κεινη την ήμέρα, ή Ρηνούλα ξανάρθε στη ζωή!

Κάθε μέρα είχε νέα άπ' τό Βάγγο. 'Όλη μέρα καρτερούσε τ' άδερφάκι της με τα καλά μηνύματα. Και κεινο ερχόταν από τό σχολείο, κ' έφερενε λόγια τρεφρά, όλο φωτιά κ' έλιπα, μέσ' στα μικρά κ' άθωα του γελιάσασ...

Κ' ήταν εδνχιμμένο γιατί έκανε την άδερφούλα του χορούμενη...

'Αλλά κ' αυτό δέν βστάξε πολύ.

(Τό τέλος στό προσεχές).  
ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ



Είχε κατέβει με μία φιλενάδα της στό περιβόλι.

ΠΙΚ-ΝΙΚ  
ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

'Ενας νέος; Σωκράτης.

Στην Βαλτιμόρη άτηγχονισθή προχθές ό δολοφόνος Ρίννεξ Βίττεμορ, ένας νέος Σωκράτης, εις τό έλδος του ένοσιείτα.

Άναμεινον την ώραν της εκτέλεσώς του, άνοιξε με τούς φιλιάς του μακράν φιλοσοφικήν συζητήσιον περί άθανασίας της ψυχής!

'Ακριβώς δε τα μεσάνυχτα και ένα λεπτό, προσήλθε στον τόπο της εκτέλεσως με ένα ταίγαρο στό στόμα.

'Ερωτηθείς αν ήθελε να ειπή τίποτε, έχωμογέλωσε και άπάντησε: «—Θά ήθελα να σάς πω καλή άντάμωσι. Είνε τό καλύτερο που ήμ μπορούσα να σάς ειπήθδ!...»

Διά μιαν γάτ'ιν...

Η Ξωφιλία τών 'Αγγλιών δικαιοτών υπερέβη τελευταία κάθε όρον.

Πρό τινος κατεδικασαν ένα πολιτην εις ένός μηνός καταναγκαστικά έργα επί τού ότι... «εξήρθεσε δυό σκαλούς έναντιον μιας δεστυχιμένης γάτας» καθώς άναφέρει ή άπόφασις.

Ό δικαστάι τού Ουέστ-Κάι, αν έδικαζαν εις τας 'Αθήνας, ώριμμένοις θά έστειλαν όλους τούς σμυλιότας εις τα κάτεργα!

Ό κωμικός που μελαγχολούσε.

Κάποτε έπεσεέβη έναν σποινδία Γάλλο γιατρό κάποιος ασθενής, ό οποίος του ειπε ότι πάσχει από μελαγχολία και τόν έρότησε αν έπαύθη κανέναν τρόπος θεραπειάς.

— Πρέπει να κινηγας τις διακοεδάσεις, του ειπε ό γιατρός. Εδ μόνο που έχω να σε συμβουλεύσω είναι να πηγαίνης κάθε βράδυ στην 'Ιταλική 'Οπερα για ν' άκοξ τόν Καρλίνο. Είνε ό μεγαλύτερος κωμικός της έποχής μας και είμαι βέβαιος ότι ίσφαλάως θά γιατρευτής, αν άκούσης τη συμβουλή μου.

— Εγώ είμαι ό Καρλίνο, άποκριθήκε ό άγνωστος χαμογελώντας πικρά, κ' ένδω σοροπό την ειδημία σ' όλόκληρο τό Παρίσι, εγώ λώνω κάθε μέρα άπ' την αγία-τρεντι μελαγχολία μου.

